

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de
Adminstrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor
Publice a județului Z

Str. Dimitrie Cantemir nr. 2b
Z
Tel : 0259 433 050
Fax : 0259 433 055

DECIZIA Nr. din2011
privind soluționarea contestației formulate de
SOCIETATEA COMERCIALA X” SA - Punct de lucru Z
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Z
sub nr. Z

Direcția Generală a Finanțelor Publice Z a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală Z prin adresa nr. Z cu privire la contestația formulată de Societatea Comercială Z – Punct de lucru Z împotriva Deciziei de impunere nr. Z privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z.

Obiectul contestației îl constituie măsurile dispuse de organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Z prin Decizia de impunere nr. Z emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. Z privind plata la bugetul de stat a sumei totale de Z lei, reprezentând:

- Z lei - impozit pe veniturile din salarii si asimilate salariilor;
- Z lei - majorări de întârziere și dobânzi aferente;
- Z lei - penalități de întârziere aferente.

Contestația a fost depusă în termenul legal prevăzut de art. 207(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin poștă la data de Z fiind înregistrată la registratura generală a Direcției Generale a Finanțelor Publice Z sub nr. Z și repartizată Activității de Inspecție Fiscală Z spre întocmirea dosarului și a referatului cu propuneri de soluționare.

Procedura fiind îndeplinită Direcția Generală a Finanțelor Publice Z este investită să soluționeze pe fond contestația depusă conform art. 209(1) lit. a) din Codul de procedură fiscală.

I. Prin contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. Z și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z întocmite de organele de control

ale Activității de Inspecție Fiscală Z, Societatea Comercială X SA – Punct de lucru Z aduce următoarele argumente:

- susține că organele de inspecție fiscală au încadrat eronat sumele suportate de către X cu privire la impozitarea cotei părți din contravaloarea biletelor de odihnă și tratament, în baza prevederilor art. 55 alin. (2) și (3) lit. b) din Codul fiscal, pct. 71 din Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004 și ale art. 119 și 120 din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003;

- invocă prevederile art. 21 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal unde se prevede că “Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată: [...] cheltuielile sociale, în limita unei cote de până la 2% aplicată asupra valorii cheltuielilor cu salariile personalului, potrivit Legii nr. 53/ 2003 privind Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare [...] precum și alte cheltuieli efectuate în baza contractului colectiv de muncă.” și ale art. 55 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal unde se arată că: “Următoarele sume nu sunt incluse în veniturile salariale și nu sunt impozabile, în înțelesul impozitului pe venit:

- a) [...] costul prestațiilor pentru tratament și odihnă, inclusiv transportul pentru salariații proprii și membrii de familie ai acestora, acordate de angajator pentru salariații proprii sau alte persoane, astfel cum este prevăzut în contractul de muncă. [...]. Nu sunt incluse în veniturile salariale și nu sunt impozabile nici veniturile de natura celor prevăzute mai sus, realizate de persoane fizice, dacă aceste venituri sunt primite în baza unor legi speciale și finanțate din buget”;

- menționează că dispozițiile art. 55 alin. (2) și (3) din Codul fiscal pe care se bazează organele fiscale se referă la Cap. III Venituri din salarii și practic definesc veniturile din salarii supuse impozitării, iar aliniatele următoare printre care și alin. (4) prezintă excepțiile în care nu se impozitează aceste venituri;

- afirmă că la art. 75 alin. (2) din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate se specifică faptul că “În cadrul aceleiași limite prevăzute la alineatul (1) SNTFC poate alocă sume pentru: acoperirea parțială a costului transportului la și de la locul de muncă al salariaților; suportarea parțială a costului aferent serviciilor de tratament sau de odihnă pentru salariații proprii și pentru membrii de familie ai acestora [...]” și prin urmare, societatea poate suporta 50% din contravaloarea biletelor de odihnă și tratament, atât pentru biletele de “odihnă” cât și pentru cele de “tratament”, de asemenea și pentru biletele care au mențiunea “odihnă și tratament”, fără restricții pentru biletele din străinătate, cu precizarea făcută la art. 55 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal astfel cum este prevăzută în contractul de muncă permite alegerea interpretării date de Contractul Colectiv de Muncă, respectiv “servicii de tratament sau de odihnă”;

- consideră în ceea ce privește calculul majorărilor de întârziere că nefiind stabilit în mod clar temeiul pentru care societatea a fost impusă la

plata debitului de Z lei este inoperantă analizarea modalității de calcul a majorărilor de întârziere în cuantum de Z lei.

În consecință, solicită admiterea contestației și anularea Deciziei de impunere nr. Z și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z.

II. Prin Decizia de impunere nr. Z privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza constatărilor din Raportul de inspecție fiscală nr. Z, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Z au constatat următoarele:

În anii 2007 – 2008 salariații Societății Comerciale X” SA – Punct de lucru Z au beneficiat de compensarea a 50% din valoarea biletelor de odihnă și tratament, respectiv în anul 2007 un nr. de Z persoane pentru valoarea de Z lei, iar în anul 2008 o persoană cu valoarea de Z lei.

Organele de control au constatat că sumele decontate de către societate nu sunt prestații pentru odihnă și tratament, ci reprezintă servicii turistice (servicii turistice Italia, servicii turistice Croația, contravaloare sejur intracomunitar) în sumă totală de Z lei, care sunt considerate avantaje în înțelesul impozitului pe venit și au procedat la cumularea acestora cu celelalte venituri salariale realizate de angajați în lunile octombrie 2007, decembrie 2007 și septembrie 2008 și pentru care au calculat o diferență de impozit pe salarii în sumă de Z lei.

Pentru neplata la termen a impozitului pe veniturile din salarii și asimilate salariilor au calculat majorări de întârziere și dobânzi în sumă de Z lei pe perioada2007 –2010, precum și penalități de întârziere în sumă de Z lei pe perioada2010 -2010.

III. Având în vedere cele constatate de organele de inspecție fiscală, motivele invocate de contestatoare, precum și documentele aflate la dosarul cauzei se rețin următoarele:

Societatea Comercială X” SA – Punct de lucru Z cu sediul în Z, str. Z, nr. Z, jud. Z are codul de înregistrare fiscală Z.

Direcția Generală a Finanțelor Publice Z este investită să se pronunțe dacă Societatea Comercială X” SA – Punct de lucru Z datorează bugetului de stat impozitul pe veniturile din salarii în sumă de Z lei și obligațiile fiscale accesorii în sumă de Z lei stabilite de organele de inspecție fiscală prin Decizia de impunere nr. Z, în condițiile în care societatea a decontat salariaților în perioada 2007 – 2008 contravaloarea unor servicii turistice din Italia și Croația și a unui sejur intracomunitar.

În fapt, în perioada 2007 - 2008 Societatea Comercială X” SA – Punct de lucru Z a decontat salariaților contravaloarea unor servicii turistice efectuate în Italia și Croația achiziționate conform facturilor

fiscale nr. Z și nr. Z și a unui sejur intracomunitar conform facturii fiscale nr. Z, în sumă totală de Z lei, care nu au fost cumulate cu veniturile din salarii realizate de angajați în lunile 2007, 2007 și 2008 și pentru care nu a calculat și nu a plătit la bugetul de stat impozitul pe veniturile din salarii afferent .

În drept, cauza își găsește soluționarea în prevederile art. 55 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, unde se precizează:

“Art. 55. Definirea veniturilor din salarii. (1) Sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/ sau în natură obținute de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă.

[...]

(3) Avantajele, cu excepția celor prevăzute la alin. (4), primite în legătură cu o activitate dependentă includ, însă nu sunt limitate la:

[...]

b) cazare, hrană, îmbrăcăminte, personal pentru munci casnice, precum și alte bunuri sau servicii oferite gratuit sau la un preț mai mic decât prețul pieței;”

completate cu dispozițiile pct. 69, 71 și 72 din Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, unde se specifică:

"69. Avantajele în bani și în natură sunt considerate a fi orice foloase primite de salariat de la terți sau ca urmare a prevederilor contractului individual de muncă ori a unei relații contractuale între părți, după caz.

[...]

71. Avantajele în bani pot fi sumele primite pentru procurarea de bunuri și servicii, precum și sumele acordate pentru distracții sau recreere.

72. Avantajele în bani și echivalentul în lei al avantajelor în natură sunt impozabile, indiferent de forma organizatorică a entității care le acordă.”

Potrivit prevederilor legale de mai sus, sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/ sau în natură obținute de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă fiind asimilate salariilor și avantajele sub forma sumelor acordate

salariatilor pentru distracții sau recreere, impozabile indiferent de forma organizatorică a entității care le acordă.

Prin urmare, contravaloarea serviciilor turistice pentru Italia și Croația achiziționate conform facturilor fiscale nr. Z și nr. Z precum și a sejurului intracomunitar, achiziționat cu factura fiscală nr. Z decontate salariaților, nefiind prestații pentru tratament și odihnă, reprezintă pentru aceștia venituri de natură salarială care se cumulează cu celelalte venituri din salarii realizate de salariații care au primit aceste avantaje, în lunile octombrie și decembrie 2007 și luna septembrie 2008.

În acest sens sunt și precizările cuprinse în adresa nr. Z a Direcției Legislație impozite directe din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, unde se arată că: “În conformitate cu prevederile art. 55 alin. (4) lit. a) din Titlul III al Legii nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, nu este inclus în venitul salarial și nu este impozabil costul prestațiilor pentru tratament și odihnă, cu verificarea îndeplinirii condițiilor de la articolul respectiv. Pentru încadrarea în sintagma tratament și odihnă prevăzută de art. 55 alin. (4) lit. a) din lege, este necesară menționarea cumulativă a celor două elemente.”, așadar sumele suportate pentru refacerea capacității de muncă a angajaților săi, prin tratament și odihnă, și nu alte modalități de petrecere a concediului de odihnă.

Drept urmare, nu se include în venitul salarial și nu este impozabil costul prestațiilor pentru “tratament și odihnă”, fiind necesară verificarea îndeplinirii cumulative a celor două elemente, însă în cazul de față Societatea Comercială X” SA – Punct de lucru Z a decontat salariaților servicii turistice și nu servicii pentru “tratament și odihnă”.

Pe cale de consecință, organele de inspecție fiscală în mod legal au stabilit prin Decizia de impunere nr. Z că Societatea Comercială X SA – Punct de lucru Z datorează la bugetul de stat **diferența de impozit pe veniturile din salarii în sumă de Z lei** pentru sumele decontate salariaților în contul serviciilor turistice din Italia și Croația și sejurul intracomunitar în sumă totală de Z lei, contestația urmând să fie respinsă ca neîntemeiată.

În ceea ce privește **majorările de întârziere și dobânzile în sumă de Z lei** aferente impozitului pe veniturile din salarii acestea rămân de plată în sarcina contestatoarei potrivit principiului de drept “accessorium sequitur principale” – secundarul urmează principalul, ca măsură accesorie în raport cu debitul principal, fiind calculate în baza prevederilor art. 119(1) și 120(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare și ale Legii nr. 210/ 2005, ale OUG nr. 34/ 2010 și 88/ 2010 cu privire la stabilirea cotei majorărilor de întârziere și dobânzilor datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare.

La art. 119(1) și art. 120(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se prevede că:

"Art. 119. - (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

[...]

Art. 120. - (1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv."

Iar, **penalitățile de întârziere în sumă de Z lei** sunt datorate în conformitate cu prevederile art. 120¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se specifică:

„Art. 120¹. (1) Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale.

(2) Nivelul penalității de întârziere se stabilește astfel:

a) dacă stingerea se realizează în primele 30 de zile de la scadență, nu se datorează și nu se calculează penalități de întârziere pentru obligațiile fiscale principale stinse;

b) dacă stingerea se realizează în următoarele 60 de zile, nivelul penalității de întârziere este de 5% din obligațiile fiscale principale stinse;

c) după împlinirea termenului prevăzut la lit. b), nivelul penalității de întârziere este de 15% din obligațiile fiscale principale rămase nestinse.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor."

Față de cele reținute, în raport cu actele normative enunțate în cuprinsul deciziei și în temeiul art. 210(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

Respingerea contestației formulate de Societatea Comercială X SA – Punct de lucru Z, ca neîntemeiată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Z, conform procedurii legale în termenul legal prevăzut de Legea contenciosului administrativ nr. 554/ 2004.

director executiv